

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FRI):

Jeg har kun et enkelt spørgsmål til ministeren på det her tidspunkt i debatten, og det er et spørgsmål i forhold til Børnerådets debatoplæg. Børnerådet, som jo er nedsat af regeringen, har selv anbefalet, at man laver et sådant register præcis ud fra de retningslinjer, som vi har foreslået i vores beslutningsforslag. Hvad er ministerens kommentar til Børnerådets indstilling og opfordring til, at man laver et sådant register?

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jamen jeg deler fuldstændig forslagsstillerens ønske om, at vi så vidt muligt skal undgå, at personer, der har den personforstyrrelse, den personlige lidelse, at de er pædofile, får ansættelse sammen med børn, fordi der her vil være en potentiel mulighed for, at de kan forgribe sig på børn. Medmindre selvfølgelig man hele tiden har andre voksne omkring, der kan kontrollere, at det ikke må ske.

Så vi har den samme grundopfattelse og samme holdning til det her. Men spørgsmålet er, om vi så skal oprette et nyt register. Det er rigtigt, som ordføreren for forslagsstillerne siger, at Børnerådet har været inde på det. Jeg tror ikke, at man har været opmærksom på, at de daginstitutioner – uanset om de er offentlige, eller om det er private daginstitutioner med driftsoverenskomst med kommunen – via Det Centrale Kriminalregister kan få de oplysninger i 10 år efter pågældende forhold, der har været, og som der er dømt for og afsonet.

Og jeg skal bare opfordre til – det har jeg også haft lejlighed til at gøre til offentligheden – at man benytter sig af den mulighed. Man har adgang til Det Centrale Kriminalregisters opførelse over de forhold i 10 år efter, at forholdet er afsluttet, hvis man er en offentlig myndighed, der skal ansætte personale, der har beskæftiget sig med børn.

Sandy Brinck (S):

Seksuelle overgreb mod børn er det mest modbydelige, man kan forestille sig, og vi kan ikke ofte nok tage afstand fra den slags forbrydelser.

Regeringens tværministerielle Børneudvalg arbejder seriøst med området, men jeg tror, det er udmærket, at vi også her i Folketinget med jævne mellemrum tager emnet op og tilkendegiver vores holdning, som jeg så er sikker på at

Regeringens Børneudvalg både lytter til og lader sig inspirere af.

Derfor vil jeg egentlig godt takke forslagsstillerne for muligheden for at drøfte et af de instrumenter, der har været nævnt i debatten, nemlig en registrering af dømte pædofile. Målet er, at de dømte pædofile effektivt afskæres fra at arbejde med børn og unge, og målet kan ingen være uenig i, men om et nyt register er midlet, tvivler jeg stærkt på.

Min første tanke var, at sådan et register har vi jo. Vi har et Kriminalregister, hvor også dømte pædofile indgår, og hvorfra man kan trække en straffeattest, en såkaldt § 43-attest, hvor sletningsfristen er 10 år efter afsoning af dommen og ikke 5 år, som det er skrevet i bemærkningerne.

Hverken dette register eller et nyt register kan effektivt afskære pædofile fra ansættelse i job med børn og unge, al den stund vi kun har fat i de pædofile, der dels har foretaget et overgreb, dels er blevet dømt for det. Registreringen tjener kun som en del af den forebyggelse, der må ske i de forskellige institutioner, hvor børn og unge befinder sig, men det må ikke opfattes som en sikkerhed for, at opgaven hermed er løst, sådan som forslagsstillerne fremstiller det i bemærkningerne.

Jeg vil da godt understrege, at en kontrol af straffeattester er en væsentlig del af det forebyggende arbejde, som jeg desværre har en oplevelse af sker for sjældent, og der skal lyde en varm opfordring til kommunerne om at benytte det instrument, vi som sagt allerede har. Det er for mig lidt uforståeligt, at indhentelse af straffeattester ikke er rutine, når man som kommune har ansvaret for driften af børnehaver, vuggestuer og lignende og dermed også ansvaret for, at det sker på betryggende vis.

Det betyder efter vores opfattelse ikke, at man skal kunne fremstille en ren straffeattest, men kommunerne kan altså lave en ansættelsespolitik, hvor man afskærer tidligere dømte for særlige forbrydelser i forhold til særlige stillinger.

I bemærkningerne beskrives der et konkret eksempel, hvor en 26-årig med tidligere domme for voldtægt og blufærdighedskrænkelser ansættes i en børnehave, og forslagsstillerne må da være vidende om, at en sådan ansættelse kunne have været afværget, hvis kommunen havde indhentet en straffeattest for vedkommende. Jeg forstår ganske simpelt ikke, hvori forskellen ligger, hvis man i den pågældende